ЗАШТО ЈЕ ХАШКИ ТРИБУНАЛ У ПРЕСУДИ ЖИВОМ КАРАЏИЋУ ТИХО ОСЛОБОДИО УБИЈЕНОГ МИЛОШЕВИЋА

Стара матрица подметања

Јасно је да та искомпромитована параправна установа, намерно огољени инструмент глобалног силеџијства *made in USA*, нема аргументе да валидно осуди Радована Караџића, као што их није имала ни за осуду Слободана Милошевића. Стога настоји да оно што није успела да напакује једном српском председнику (зато га је подмукло и убила) претовари на другог. Правно, политички и морално то је прихватљиво колико и званично признање, *post festum*, да разорени Ирак никада није имао оружје за масовно уништење због којег је (наводно) нападнут. Са друге стране, *de facto* ослобађање Милошевића отвара простор да Србија судски затражи одштету за страшне клевете, санкције и бомбардовање

Пише: Енди Вилкоксон

Међународни кривични суд за бившу Југославију (ICTY) у Хагу установио је да покојни српски председник Слободан Милошевић није одговоран за ратне злочине почињене

током рата у Босни, 1992–1995. године.

У запањујућој пресуди судског већа, које је бившег председника босанских Срба Радована Караџића осудило на 40 година затвора, једногласно је закључено да Слободан Милошевић није био део „удруженог злочиначког подухвата" упереног против муслимана и Хрвата током рата у Босни. У пресуди Караџићу од 24. марта 2016. каже се да „Веће није задовољно, јер није било довољно доказа који би показали да се Слободан Милошевић сложио са познатим планом" да трајно пресели босанске муслимане и Хрвате са територије за коју су босански Срби тврдили да припада њима. [1]

Судско веће у Караџићевом случају пронашло је да се „однос између Милошевића и Оптуженог покварио почетком 1992. године; до 1994. године, више се нису слагали о правцу деловања. Даље, већ негде од почетка марта 1992. године, на састанцима са представницима међународне заједнице, постојало је очигледно неслагање између Оптуженог и Милошевића, на којима су Милошевић и други српски лидери критиковали босанске Србе да чине ‚злочин против човечности', ‚етничко чишћење' и воде рат за своје циљеве." [2]

Судије су приметиле да су и Слободан Милошевић и Радован Караџић били за очување Југославије. Милошевић је у почетку давао подршку Караџићу, али да су се временом њихови погледи све више разликовали. У пресуди се каже да је „од 1990, негде до средине 1991. године, политички циљ Оптуженог и руководства босанских Срба било очување Југославије и спречавање одвајања или независности БиХ, јер би то водило одвајања босанских Срба од Србије. Веће каже да је Милошевић подржавао овакав циљ и говорио је против независности БиХ." [3]

Веће је установило да је „декларација о суверености Скупштине БиХ, проглашена 15. октобра 1991. године без присуства делегације босанских Срба довела до погоршања ситуације", [4] али да Милошевић није био на истој линији са естаблишментом Републике Српске. Пресуда каже да је „Слободан Милошевић покушао да заузме опрезнији приступ". [5]

ПРЕТОВАР КРИВИЦЕ „БОСАНСКИМ СРБИМА”

У пресуди се каже да је у пресретнутој комуникацији са Радованом Караџићем „Милошевић поставио питање о томе да ли је мудро ‚деловати илегално, као одговор на илегално деловање’ и довео је у питање легалитет стварања Скупштине босанских Срба”. [6] Судије су такође утврдиле да је „Слободан Милошевић имао резерве према начину на који је Скупштина Републике Српске могла да искључи муслимане који су били ‚за Југославију’”. [7]

У пресуди се наводи да је на састанцима са званичницима Срба и босанских Срба „Слободан Милошевић наводио да ‚сви припадници других народа и етничких група морају бити заштићени’ и да ‚национални интерес Срба није дискриминација’”. [8] „Мило шевић
је, такође, објавио да је било потребно борити се одлучно против криминала.” [9]

Судско веће наводи да је „на приватним састанцима Милошевић био изузетно љут на босанске Србе због одбацивања Венс-Овеновог плана и проклео је Оптуженог”. [10]
Утврђено
је и да је „Милошевић покушао да уразуми босанске Србе говорећи да схвата њихову забринутост, али да је најважније да се заврши рат”. [11]

У пресуди стоји да је „Милошевић поставио питање о томе да ли би свет прихватио да босански Срби, који представљају само трећину становништва БиХ, добију више од 50 одсто територије и залагао се за политички договор”. [12] У образложењу пресуде каже се да је на састанку Високог савета одбране „Милошевић рекао руководству босанских Срба да немају право на више од половине територије БиХ и изјавио да ‚нема шансе да више од тога припада нама! Зато што смо ми трећина становништва […].
Ми
немамо право на више од половине територије – не смете отимати нешто што припада другом! […] Како уопште можете да замислите да две трећине становништва живи згужвано на 30 одсто територије, док је вама и 50 одсто мало?! Да ли је то људски, или

фер?!'"
[13]

Пресуда каже да је Милошевић на многим састанцима са Србима и званичницима босанских Срба „објавио да се рат мора завршити и да је највећа грешка босанских Срба била што су хтели да до краја поразе босанске муслимане". [14] Судије кажу да је због неслагања Милошевића и босанских Срба „СР Југославија смањила своју подршку Републици Српској и охрабривала босанске Србе да прихвате мировне предлоге".
[15]

РАЧУНАЈУ НА НЕЧИТАЊЕ И ЗАБОРАВ

Закључак суда да Слободан Милошевић није био део „удруженог злочиначког подухвата", него да је, управо супротно, „осудио етничко чишћење" [16] – од огромног је значаја. Јер Милошевић је био окривљен за сво крвопролиће у Босни, што је послужило као покриће за врло оштре економске санкције које су уведене против Србије. Погрешно и лажно оптуживање Милошевића је потпуно исто као што је инвазија на Ирак оправдавана наводним постојањем ирачког оружја за масовно уништење, да би се на крају утврдило да тог оружја тамо није било и да су то врло добро знали они који су инвазију наредили.

Слободана Милошевића демонизовала је сва западна штампа и буквално сваки политичар из земаља Североатлантског пакта. Звали су га „балкански касапин", поредили га са Хитлером и оптужили за геноцид. Демонизовали су га и учинили да изгледа као крвожедно чудовиште, свесно су користили су лажне оптужбе и подметања како би оправдали економске санкције према Србији, брутално бомбардовање те земље 1999. године и рат на Косову.

Слободан Милошевић је морао да проведе последњих пет година свог живота у затвору, бранећи себе и Србију од намештених оптужби за ратне злочине, а сада они који су га оптужили тврде да је он, у ствари, покушавао да заустави рат. Све најтеже оптужбе за злочине приписане Милошевићу биле су у вези са Босном. Сада, десет година након његове смрти, они признају да уопште није био крив! Упс!

Међународни кривични суд за бившу Југославију (ICTY) није учинио ништа како би била објављена чињеница да је ослободио Милошевића оптужбе за „учешће у заједничком злочиначком подухвату". Тихо су сахранили 1.303 од 2.590 страница пресуде Караџићу, знајући врло добро да се већина људи неће бавити читањем свега тога.

Председник судског већа на суђењу Радовану Караџићу био је О-Гон Квон из Јужне Кореје, који је био један од судија на суђењу Слободану Милошевићу. Ослобађање Слободана Милошевића од кривице, учињено на суђењу Караџићу, може указати на то како би судско веће на Милошевићевом предмету морало пресудити, барем у делу оптужби у вези са Босном, да је Милошевић довољно поживео да види исход сопственог случаја.

Важно је подсетити се да је Слободан Милошевић преминуо у врло сумњивим околностима. Умро је од срчаног удара, само две недеље пошто је Суд одбио његов захтев да се подвргне операцији срца у Русији. [17] Пронађен је мртав у ћелији мање од 72 сата након што је његов адвокат предао писмо руском Министарству спољних послова у којем износи страховање да је Милошевић отрован. [18]

БАШТИНИЦИ ПОДМУКЛОГ УБИСТВА

Званични извештај Суда поводом истраге његове смрти је потврдио да је „у узорцима

крви господина Милошевићева, од 12. јануара 2006. године, пронађен ‚рифамицина'" и да „господин Милошевић о овим резултатима није обавештен све до 3. марта 2006. године због тешког правног положаја у којем се нашао доктор Фалке (главни лекар Суда) на основу холандских законских одредби које се тичу медицинске поверљивости". [19]

Присуством „рифамицина" у Милошевићевој крви (лек који му није био прописан) поништено је дејство лекова за високи крвни притисак које је узимао и повећало је ризик од срчаног удара, који га је на крају и убио. Признање Суда да је месецима знао за „рифамицин", али до неколико дана пред смрт није обавестио Милошевића о својим сопственим лекарским налазима, и све то тобоже „због холандских правних одредби које се тичу лекарске поверљивости", невероватно су јадан и глуп изговор. Нема никаквих одредби којим холандски закон забрањује да лекар саопшти резултате крвне слике свом пацијенту. Тврдити тако нешто је идиотски. Управо је супротно – скривање оваквих информација од пацијента је злодело.

Све ово сасвим је довољно за огромну и добро засновану сумњу да су неки моћници, због крупних геополитичких интереса, радије желели Милошевића мртвог пре краја суђења него да се открију њихова злодела и лажи. Документи које је објавио „Викиликс" указују да је Суд са особљем амбасаде САД у Хагу разговарао о Милошевићевом здравственом стању, али без његовог пристанка. [20]

Њих тада нимало није било брига да воде рачуна о законима о поверљивости медицинских података, када су о Милошевићевом здравственом стању тртљали са америчком амбасадом.

Није добар и задовољавајући исход да се Милошевић десет година након смрти, тихо, ослободи свих неоснованих оптужби за веома озбиљне злочине. Најмање што би требало даураде сада је да обезбеде финансијску надокнаду његовој удовици и његовој деци, а Србији западне владе мора да плате за све ужасе које су јој учинили изговарајући се наводним злочинима за које је одговоран Милошевић. Злочинима за које сада њихов сопствени Суд признаје да их Милошевић није починио и да је, у ствари, покушавао да их спречи. **<**

(Извор: **„Катехон”** . Опрема: „Нација”)

Објављено: уторак, 16. август 2016, 08:37h

Напомене

1 ICTY, Karadzic Judgment, 24 March 2016, Para. 3460

2 Ibid., Footnote 11027

3 Ibid., Para. 3276

4 Ibid., Para. 2709

5 Ibid., Para. 2710

6 Ibid., Para. 2685

7 Ibid., Para. 2687

8 Ibid., Para. 3288

9 Ibid., Para. 3284

10 Ibid., Para. 3289

11 Ibid., Para. 3295

12 Ibid., Para. 3290

13 Ibid., Para. 3297

14 Ibid., Para. 3293

15 Ibid., Para. 3292

16 Ibid., Para. 3280

17 ICTY Case No. IT-02–54 Prosecutor v. Slobodan Milosevic, Decision on Assigned Counsel Request for Provisional Release, February 23, 2006

18 Text of **Slobodan Milosevic’s Letter to the Russian Ministry of Foreign Affairs**

19 Judge Kevin Parker (Vice-President of the ICTY), Report to the President of the ICTY: Death of Slobodan Milosevic, May 2006; 31, 76

20 U. S. State Dept. Cable #03THEHAGUE2835_a, **„ICTY: An Inside Look Into Milosevic’s Health and Support Network”**